

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 24. vinotoka 1879.

List 43.

Vezilo dušam v vicah za njih god.

Mnogotero dobrih del opravljajo in darujejo pobožni kristjani za duše v vicah. Upanje pa imamo, da nam bo sv. Cerkev preskerbela in izročila še posebno izredno lepo vezilo, da ga bomo mogli darovati svojim ranjcim vsako leto za njih skupni god — na vernih duš dan.

Frančišek, škof v Neucaceres u (r. Nekasêr) na Filipinah, so namreč prosili že pokojnega sv. Očeta Pija IX, naj bi dovolili vsakemu mašniku vernih duš dan maševati tri ss. maše za duše v vicah, vernim pa popolnoma odpustek.

Predno pa sv. Cerkev take posebne in nenavadne milosti dovoli, hoče vedeti o tem mnenje katoliških škofov, in zato so imenovani škof vse sobrate-škofe povabili, naj bi pristopili k njih prošnji.

O tem tako zaželenem vezilu za duše v vicah pišejo dr. Jož. Šneider, prošt v Terstu, v „Glasih sv. Benedikta“ („St. Benedikts-Stimmen“, Heft 8. t. I.) in spodbujajo tudi duhovščino in vnemajo katoliške družbe, naj bi podpirale to prošnjo; kajti gotovo je, da bodo sv. Oče omenjeno milost dovolili toliko rajši, ako bodo vidili, da jo res želi ves katoliški svet, — duhovščina in verno ljudstvo.

Da bi tudi pobožni Slovenci vedeli in kolikor toliko se mogli pridružiti zgoraj omenjeni prošnji, jim tu podajam spis monsig. prošta dr. Jož. Šneider ja v do mačem jeziku. Glasi se:

Frančišek, škof na Filipinah, in duše v vicah.

Ta škof so v tem posebno znameniti, da se jih poslužuje previdnost Božja kot sredstvo podeliti ubogim dušam izdatno pomoč. Ozirali so se po Cerkvi Božji, spomnili se tolikih v prejšnjem in tekočem veku odpravljenih samostanov, odstranjenih bratovščin, pograbljenega cerkvenega premoženja, pešajoče vere, vedno večje nepravnosti, pomanjkanja duhovnikov, in očitno jim je bilo, da od tod narašča nešteta škoda za duše v vicah.

Posvetovali so se tedaj sami seboj, goreče molili in prevdarjali, in Duh Božji jim je dal spoznati, kako bi se tu moglo bogato in zdatno pomoči.

Od kod tedaj pomoč? Mislili so si... od daritve sv. maše in odpustkov. Ako bi po vsem svetu vsak mašnik smel vernih duš dan vsako leto opraviti tri ss. maše za uboge duše, ako bi verni po vsem svetu tisti dan vsako leto popolnoma odpustek — „toties quoties“ — kolikorkrat dolžnosti opravijo, smeli darovati dušam

v vicah; kako velika, kako čudovito zdatna pomoč bi bila ta!

V tem zmislu so predložili sv. Očetu Piju IX prošnjo 21. svečana 1875, in sv. Oče so to prošnjo milestno sprejeli ter jo izročili sv. zboru za obrede v skerben posvet. Drugi dan (22. sveč.) so škof Frančišek pisali pismo vsem katoliškim škofom in so jih zaupljivo in ginljivo prosili, naj vsakteri goreče podpira prošnjo, katero so oni predložili poglavarju sv. Cerkve.

Ali bo prošnja vgodno rešena? Upajmo, da bodo sv. Oče dali tak odlok, ki bo zalegel ubogim dušam v tolažbo in bo svetnikom delal veselje; imamo tudi vzrok za to upanje. Pred vsem opomnim, da imamo že tak dogodek; kajti Benedikt XIV so s pismom od 26. vel. serp. l. 1748 (Quod expensis) dovolili vsem mašnikom na Španjskem in Portugalskem vernih duš dan maševati tri ss. maše za verne duše in sicer tako, da je dovoljeno le za eno tih maš sprejeti štipendijo. Dalje so Pij IX na omenjeno prošnjo škofu Frančišku med drugim odpisali: „Častiti brat, prejeli smo tvoje pismo od 21. sveč. 1875, v katerem v svojem in v imenu drugih po učenosti in pobožnosti odličnih mož govoriš za uboge duše in ob enem naznanjaš način, kako bi se jim v njihovih potrebah moglo pomoči v obilni meri...“

Častiti brat, to tvojo posebno ljubezen do ubogih duš smo sprejeli z velikim dopadanjem, in zagotovimo te, da iskreno želimo dušam, katere Bog tako zelo ljubi, nakloniti pomoč po priprošnjah in ljubezni vojskujoče cerkve. Zato smo tvojo prošnjo prav radi oddali zboru za obrede. Radi bomo prejemali prošnje (postulationes), ki nam bodo dohajale od častitih bratov, in skerbeti hočemo, da se bo temeljito pretreslo le-to vprašanje.“ Ali je bilo takih prošenj „postulationes“ poslanih sv. Očetu? Ne vemo sicer, ali misliti pač smemo, da se je to godilo; kajti uboge duše terpe veliko in obilna pomoč se jim lahko daje po omenjenem potu, in škof Frančišek so v svojem pismu do škofov govorili tako prepričavno, tako ginljivo.

Pisali so: „Lej, velečastiti gospod, lej, kako voljni so pomagati naš mnogoljubljeni sv. Oče Pij IX, in kako iskreno želé, naj bi jim škofje podajali prošnje, da bi na podlagi tistih mogli odpreti zaklade sv. Cerkve v pomoč dušam v vicah. Lej tedaj, proseči klici ubogih duš se glasé v tem pismu sicer nevrednega, ali vendar ljubečega brata v Kristusu: prosim te, nikar terdoserčno ne presliši teh prosečih glasov; temuč brez odlašanja podaj roko meni in ubogim dušam, ter podaj prošnjo sv. Očetu, da se bo ta zadeva, kakor so sami rekli, te-

meljito obravnala, kar mogoče kmalo in kakor trdno upam, tudi vgodno rešila. Ne glej na orodje, ki tako velike milosti nikakor ne zasluži, ozri pa se na nešteto množico ubogih duš, ki bodo vsako leto rešene iz grozovite ječe, ki bodo s nepopisljivo sladkim petjem šle v sveto mesto, rekoč: Čast bodi Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, katerih molitve so nam pomagale priti v večno izveličanje. Velečastiti brat, ti in jaz in vsi škofje, katerim podajam svojo prošnjo, vsi bomo deležni te neprecenljive dobrote, kadar bomo zaspali v Gospodu, ne samo, ker „bo vsako delo usmiljenja vsakteremu po njegovem zasluženju pripravilo mesto“ (Eccl. 16, 15), ampak tudi, ker bo vsakdo izmed nas iz plamena vic mogel reči po naših priprošnjah v nebesa sprejetim dušam, kakor nekdanj Abimelek Abrahamu: „Ljubez, kakoršno sem jaz skazoval tebi, skaži tudi ti meni.“ (Gen. 21, 23.)

Zdaj pa drugo prav kočljivo vprašanje: Ali je mar zabranjeno nižemu duhovstvu, predstojnikom samostanov, samostanskim ali redovnim prelatom, kapitelnom, duhovnikom dekanij, pobožnim družbam itd. — ali je mar tim zabranjeno svoj glas povzdigniti v tej tako imenitni zadevi? Priporočam brati, kar piše neimenovan prijatelj ubogih duš (v Benedikts Stimmten II. Jahrg. 1878. 2. Heft, S. 58—62: Ein Vorschlag an den hochwürdigen Clerus), ki med drugim pravi: Misel, da se sme in mora pred vsim duhovščina pobožnosti za uboge duše poprijeti in jo širiti, je gotovo razširjena tako daleč, kakor živé katoliški duhovniki. Tehni razlogi to pobožnost opravljati in širiti so tako očitni, da razlage ne potrebujejo; vendar hočem naj imenitnejše še enkrat tu postaviti. „tam najdemo konec spisa tudi pravila zdaj že krasno cvetoče duhovske družbe sv. Benedikta za rešitev ubogih duš iz vic.

Ne ugovarjajte, da je škof Frančišek pisal edino cerkvenim knezom, da ni prav se siliti med škofe, da ni treba te zadeve poganjati, ampak rešitve poterpeljivo pričakovati; kajti jaz odgovarjam: Leon XIII. so oče vseh vernih, „postulationes“ škofov bodo, se vé da, sprejemali s posebnim dopadanjem, zato pa ponižnih prošelj svojih družih otrok, duhovnih in svetnih, ne bodo zavergli; pa kar zadeva nepoterpeljivo poganjanje, opomnim lepih Gospodovih prilik, s katerimi uči potrebo stanovitne molitve. Kjer gre za pomoč ubogim dušam, naj se gane vsakdo, komur bije v persih gorko serce, miloščine za druge sme pač vsakdo prositi. Spominjajmo se, da pri obravnavah za razglašanje svetnikov se tudi sprejemajo glasi duhovnov in svetnih, in so se radi sprejemali tudi zadnjič, ko je bil sv. Frančišek Saleški prištet cerkvenim učenikom. Pač velikanski prizor, ako so škofje, duhovni in svetni ene misli, cor unum et anima una! (Konec prih.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov kerianstra. II.

13. Pobožna Ana Garcias.

Blagor mu, kdor vsa leta svojega življenja in zlasti mladosti zlate dneve v čast Božjo in v korist bližnjega prav in koristno obrača. Kako lahka in sladka je takemu zadnja ura, kako prijetna ločitev! In ako Bog dá takemu človeku učakati višo starost, s koliko radostjo se lahko nazaj ozira na leta svoje nedolžne mladosti; s kolikim veseljem si v mislih lahko pregleduje vse steze in pota svojih mladih dni, ker nikjer ne najde njegov spomin posebnih napačnosti, pač pa veliko veliko čednosti in dobrih del! Oj kolika nepopisljiva sreča za stare dni je spomin nedolžne preteklosti!

To bi lahko dokazal z mnogimi izgledi, a zadostuje naj tu le to, kar nam je zapisala iz svojih mladih lét bogoljubna Ana Garcias.

Živela je ta posebno izvoljena ženska ob času sv. Terezije, in je že prav mlada stopila v samostan, ki ga je bila sv. Terezija ustanovila v Abuli na Španjskem. Sv. Terezija je večkrat rekla o njej: „Meni le pravijo „svetnica“; ona ima pa dela svetniška.“ Ta služabnica Božja je bila pozneje prednica raznih samostanov in je umerla v visoki starosti 7. rožnika 1626.

Na povelje viših je morala svoje življenje sama popisati. V tem obširnem popisu nam o svojih otročjih letih tako-le pripoveduje:

„V imenu Jezusovem začnem pisati, da vstrežem poveljem svojih viših.

„Rojena sem bila 1. vinotoka 1549 na Španjskem, v nekem tergu blizu Ubalde v stari Kastiliji, kjer so moji starši imeli mnogo posestva in veliko živine. Oče in mati, oba sta bila zelo bogaboječa in čednostna. Vsako nedeljo so delili ondodnim revežem kruha in vina; posebno pri sercu so jim bili bolniki, katerim so preskerbovali zdravila in kar je bilo sicer treba. Če so slišali moja mati kakega otroka jokati na ulicah, so precej vprašali, ima li še očeta in mater? Če je bil sirotej, so ga sprejeli v hišo in so ga odgojevali z največjo ljubeznijo in prijaznostjo.

„Ko sem bila še celó majhna, kake tri leta stara, in še nisem znala dosti govoriti, slišala sem sestro praviti o grehu, in ne vedé, kaj delam, sem povzdignila oči proti nebu in sem vidila, kakor se mi je zdelo, nebesa odprta in Gospoda v veliki moči in veličanstvu. Prestrašila sem se te čisto nove in nenavadne prikazni; sveti strah mi je napolnoval serce; kajti spoznala sem, da je bil Bog, ki me bo enkrat sodil.

„Ta prikazen mi je storila, da sem od tedaj vedno morala misliti, kako mi je Bog povsod pričujoč in da sem velik strah imela, da bi Ga ne žalila. In ko sem bila pet let stara, se mi je ravno tako zdelo, kakor bi Boga z očmi vidila zmiraj zraven sebe, kakor bi bil moje starosti.

„Ko sem bila stara sedem let in mi je prišla misel, da zdaj bi se že mogla pregrešiti, sem se začela bitko jokati. Ena izmed sester me vpraša, kaj mi je, da se tako milo jokam. Odgovorim ji: „Ker se bojim, da bi Boga ne žalila.“ Pač bi bila rajše umerla, preden bi mi bilo mogoče se kaj pregrešiti.

„Imela sem takrat toliko obilo ljubezni do Jezusa, da sem si priserčno želela, da bi me On vidil pri vsem mojem opraviilu, da bi pri vsem Njemu dopadla. Večkrat sem pogledala skoz okno, če bi Ga kje mogla zagledati. Tako sem delala v veliki priprostosti in nedolžnosti. Veselilo me je tudi igranje z otroci moje starosti. Pa preden sem se šla z njimi igrati, sem Mu rekla: Moj Bog, dovoli mi, da se smem nekoliko poradovati s svojo tovaršijo; hočem priti kmali nazaj. In zdelo se mi je, da Mu je všeč moja priprosta prošnja.

„V devetem letu sem čutila močno nagujenje, v marsičem si pretergovati in ostrih pokoril se poprijeti. Bratje in sestre so me zato grajali.

„V desetem letu so mi umerli starši. Tega sem bila zelo žalostna. Zdaj so mi veleli bratje in sestre ovce pasti. Od kraja se mi je to zdelo zelo težko. Pa Gospod mi je dal pri tem občutiti veliko serčnega veselja in gozdi so se mi začeli zdeti kakor prijetni vertovi; ptičje petje me je veselilo in povzdigovalo tako, da je bilo moje serce, kakor so zapeli, ubrano za premišljevanje in po več ur kar zamaknjeno.

„Tudi se mi je prikazal Jezusček in me je večkrat prišel obiskat. Neizrečeno je bil ljubeznjiv, posebno Njegove oči so bile tako nebeško lepe, da jih je bilo

nezmerno veselje gledati. Kaj sem tedaj občutila, ne morem izreči; tako mi je bilo, kakor bi bila v raji, in rada bi bila brez jedi in pijače ter skrita v samoti, da bi uživala zmiraj toliko veselje.

„Moja duša je bila od otročjih let polna pobožnosti in ljubezni do britkega terpljenja našega Odrašenika in Zveličarja. Če sem tudi le na kaki podobi zagledala to britko terpljenje, so mi začele solze kapati, in serčno sem želela biti revna in zaničevana in zatirana — iz ljubezni do križanega Jezusa. Živél še pri bratih, dajala sem ubožcem od svoje obleke in vsega, kar sem mogla uterpeti. Tudi jedi, ki so mi jih dajali, sem skrivala in revežem delila.

„Bila sem še prav majhna in primerilo se je, da so pri nas na veliki petek pridigovali imeniten pridigar. Šla sem v cerkev z naj večim veseljem upajoč, da nam bodo prav veliko lepega povedali o ljubezni Gospoda Jezusa in o Njegovem terpljenji.

„Dobri Gospod pa niso kar nič po mojih željah govorili, temuč so razkladali le neke bolj učene bogo-slovske reči. To me je tako žalostilo, da sem se morala vso pridigo jokati; in ko so me sestre vprašale, kaj se jokam, sem odgovorila: „Oh gospod niso prav pridigovali; ko bi jaz smela pridigovati to, kar čutim, bi veliko bolje naredila.

„Že odrastlo so me mislili bratje in sestre omožiti. Meni je bilo pa noč in dan le to skerb, kako bi mogla svojemu ljubljenu Gospodu dopasti. Moških sem se vedno in povsod ogibala in terdno sem sklenila, nikdar se ne možiti. Misli la sem namreč, kako velike in nena-vadne gnade mi je Bog dajal, in da sem že iz hvalež-nosti za tolike gnade dolžna Božjemu veličastvu veliko čistoto in zvestobo.

„Kar mi reko pobožen in učen duhoven: „V Abuli je ustanovljen nov samostan. (Bil je ta namreč prvi, ki ga je ustanovila sv. Terezija.) Če hočete poprosim tam za vas.“

„Samega veselja sem se jokala in si misli la, da zdaj se mi je nebo odperlo. Razodela sem bratom, kam sem se odločila; spremili so me v Abulo; nune so me jako prijazno sprejele. Toda za takrat niso drugzega od-ločile, kakor to, da bodo že naznanile, če mi bo treba priti. Šli smo spet domú in jaz sem bila Bogu hvaležna za to milost.

„Hudobni duh mi je le še bolj nasprotoval, zdaj po prijateljih in sorodnikih, zdaj spet po notranjih skuš-njavah. Pa Gospod me je oserčeval s svojo milostjo, s svojim duhom in močjo.

„Bratje so mi grozili in rekli, da hočejo posku-šati, če je moj duh in moje zaželenje od Boga. Morala sem kakor težak delati in taka bremena nositi, katerim so le možaki kos. Še hlapci so spoznali, da bi njih dva ne mogla storiti toliko, kolikor sem sama. Jaz pa sem se smejala; kajti vsaka teža se mi je zdela, kakor bilka lahka.

„Ženjci so povezovali za me še enkrat tolike snope, kakor za možake in so menili, da jih ne bom znesla in spravila na voz. Jaz pa sem jih s tako lahkoto na voz metala, da so me vsi gledali in jim ni bilo jasno, od kod pri meni tolika moč.

„Po dolgih in hudih poskušnjah, ko so me že nune dvakrat hotele imeti, sem slednjič šla v samostan v Abulo, en brat in ena sestra sta me spremila.“

Tako je pravila Ana o svojem mladostnem življenji med svetom, preden je prišla v samostan h karmeli-čankam.

Igralčev žalostni konec.

Mladenč ogibaj se igralcev hiše,
Glej, ona tvoje sreče je moriša!
Če so nevarni tolovaji cestni,
Ki skriva jih sotéske gozd temán;
Nevarni bolj igralci so brezvestni,
Mladost premila, ti na vsako stran:
Če prvi ti imetje in življenje,
Vzemó ti drugi dušo in poštenje.

V malem teržiču na Slovenskem živel je precej premožen posestnik, imenujmo ga Jurko, s svojo ženo, recimo ji Jera. Imela sta hišo in precej veliko zemljiša s kerčmo in kovačnico. Jurko bil je voznik in je vo-zaril razno blago po sveti. Jera pa je pridno oskerb-ljevala druge domače reči, zlasti pivnico. Kovačnico imel je v najemu neki kovaški mojster Gropa.

Jurko in Jera sta živela v zložni zvestobi in bogo-ljubnosti.

V veliko njuno veselje je edini sin Jožko lepe rasti in posebno dobre glave za uk. Molitve in prvih resnic svete vere naučil bil se je že tako rekoč v naročji ma-ternem; kar sliši dvakrat ali k večjemu trikrat, je že tako rekoč njegovo. Zato se je pa tudi brati, pisati in številiti v domači šoli že majhen otrok precej dobro naučil. Ljudje so Jurkoto svetovali, naj Jožka dá v Ljubljano v šolo, ker iz tako dobre glave bi znal kdaj kaj biti; škoda za fanta, če se mu ne dá njegovim zmožnostim primérno polje obdelovati, rekó gospod taj-mošter. Ali Jurko je bil tistih mož eden, ki je terdil, da človek brez visokih učenost lahko srečno živi, če ima le cvenka v žepu. Pa sej je bil Jožek njegov edini sin, ki ima po njegovi smrti podedovati posestvo z vsem premoženjem. In Jera mati je tudi rajši vidila, da njen ljubljeneč ostane domá, kakor da bi se po sveti ubijal ter si z učenjem glavo terl. Niso ga toraj v šolo dali, pa tudi drugzega posebnega dela ni imel, razun da so ga oče na potovanje včasih seboj vzeli.

Jožko bil je prav poslušljiv, priden, varčen in pri-jazen otrok. In da si mu tudi nikakoršnega posebnega dela niso dajali, imel je vendar veliko veselje do dela. Naj rajši je zabajal v kovačnico meh gonit, in kedar ni fanta ali pomagaca doma, tudi za kladvo prime. Gropa, kovaški mojster, ga je zelo rad imel. In da si je vedil, da mu ničesar ne primanjkuje, podarí mu ven-dar včasih kaki sold, da bi deček večje veselje imel. In da si Jožek ni imel imena kovaškega učenca, izuri se vendar v kovaškem rokodelstvu bolje, kot marsikteri deček, ki se po štiri ali pet let tega rokodelstva uči.

Njegov naj večí prijatelj, kateri mu je bil tudi birmo zavezal, je Pavljač, Grogov sin, ki je tudi kovaški po-magač. Noben dan skor ne mine, da bi ne bila skupa v tovaršiji; vedno mu ima kaj praviti ali ga kaj pra-šati; zdaj mu prinese kaj pokazat, ali pa mu kaj dá, kar so mu dali oče ali mati. Z otroci drugimi se Jožko ne potika.

In če tudi mu v vne-marnosti ne branijo v pivnico med pivce zabajati, Jožko vendar v nji nima nobenega postanka. Pijača, razun vode, se mu nikakoršna ne pri-lega. Pravi namreč, da mu vino, pivo in žganje v šo-lodcu hude spečenine dela; zato pa tudi upijanljivih pijač ne pije.

Kdo bi si drugač misli la, kakor da iz tako dobrega, pridnega, priljudnega in varčnega mladenča bo ob svo-jem času naj boljši mož? Vendar, škoda, škoda, da ni bilo tako!

V njegovo naj večí žalost, pa tudi nesrečo, zapusti Pavljač svojega mladega prijatelja, ko je bil le ta še komaj šestnajst lét star, in gre po svetu, da bi se v svojem rokodelstvu še bolj izuril. In odsibod nima

Joško nobenega postanka več v kovačnici. Le redkokrat še pride tje in kedar pride, mu je seló dolg čas, kakor pravi, po botru, in jo hitro pobere.

Mladi človek je res potreben dobrega prijatelja. Joško sedaj, ko ga je zapustil Pavljač, začne si drugih prijateljev iskati, ter med mladenčje svojih lét zabajati. Pokvarjen pa in spačen je sedanji svet, slasti mladenčji; toraj je naj večji težava za mladega človeka si dobrega prijatelja dobiti. Naj večji nesreča za mladega človeka je pa slab prijatelj, kakor bomo to vidili iz Jožkovega življenja.

O svetem Jurji, ko je Pavljač svojega tolikanj ljubljenelega prijatelja zapustil, naseš se v tisti kraj neki bobár iz Ljubljane, ki ni imel posebno dobrega slovesa med ljudmi. Imel je dva popačena, lenobi, pijančevanju, slasti pa igri vdana sinova. In če že popred v tem tergu igra ni bila tuja reč, sta jo ta dva potepina tako rekoč popolnoma vgnjezdila. Odslej Joško le še kterikrat v kovačnico pride, da preži na kake solde, in gredoč se zgubi, da nihče ne vé, kam. Zeló ga pogreša mojster, pa ne more si razjasniti, zakaj da se je dobri fant tako predelal. Kmaló pa bilo mu je jasno. Nekdaj gre Gropa v bližnjo vas po oprasku, kar zagleda za nekim germičevjem Jožkota in boharjeva sina, ki igrajo za krajcerje. Odslej Jožkota skor nikoli več v kovačnico ni, razun, če ga prav sila za denar privije; pa še takrat le tako dolgo, da krajcer dóbi, in gredoč je spet pri Boharjevih.

Ljudje so govorili, da pri Boharjevih vse noči igrajo. In da vsakega, kdor se prederzne z njimi igrati, do zadnjega bora posušé; zakaj igrala nista le fanta, ampak tudi oče in mati in kogar je bila volja, bodi si še tolik potepuh ali malovreden človek. Kmaló sliši se o več tatvinah. Ali tatov ne morejo zasačiti nikjer; zastonj je prizadevanje gosposke in srenjskih móž.

Nekega dné pozno na večer pelje se mesar skoz bližnji gozd volov kupovat. Neprevidoma obstopi mu roparska derhal voz, in boče konja ustavi. Ali samokres počí, in eden roparjev obléži mertev na cesti. Mesar požene konja, in drugi roparji pobegnejo v gozd. Merlič, ki ga drugi dan komisija preiskuje, bil je boharjev mlajši sin. Bilo je potem več preiskáv; ali ker nobenemu ne morejo hudodelstva dokazati, morajo jih spet izpustiti; pri Boharjevih pa se igra, kakor poprej.

Jurkovo premoženje jelo se je zeló kerčiti. Pošteni ljudje jeli so se njegove hiše ogibati, igralcev in drugih potepuhov je vedno gosteje pri mizah; verh tega toži Jera tolikrat o tatvinah, ali tega ni nikakor mogla verjeti, da bi njen lastni sin bil tat. Nekoč hoče iti Jurko v Ljubljano na sejim. Prejšni dan bil si je precej denarja pripravil ter ga položil na skriven kraj; toda strah ga prepade zjutraj, ko ni denarja. Več bilo jih je na sumu. Ljudje pa, dobro vedoč, kako Joško pri Boharjevih denar zaigra, govorili so očitno, da denarja nihče drug ukradel ni, kakor Joško. Med drugimi dolžili so tudi nekega poštenjaka, od kterege se še nobena tatvina poprej slišala ni; ali ta razserdi se tako, da Jurkotu naravnost v oči pové, da denarjev nihče drug ukradel ni kakor njegov lastni sin. In res, ko preiščejo Jožkovo skrinjo, dobili so v nji ukradene denarje. Le-to starega in poštenega moža tako preletí, da ga mertvoud zadene, in nagle smerti umerje. Jera bila je silno žalostna za stran omenjene tolike nesreče. Ali tega misliti si vendar nikakor ne more, da bi bil Joško denarje ukradel; in če bi bilo tudi res, si je mislila, strašna ta zgodba bo Jožkota poboljšala: opustil bo igro. Se vé, da je tudi Joško za trdno sklenil igro opustiti in se poboljšati. Če se je pa tudi res poboljšal, bomo kmalo vidili.

Joško zdaj še gospodarstva prevzeti ne more, ker je še le osemnajst lét star; toraj mati prevzamejo, in

sin bi jim mógel pomagati; star je dosti. Napreže res konje in vozari po širocem svetu; pa nima je sreče pri konjih; in ni ódu, kajti igre tudi sdaj ne opusti, in kedar v priložnost pride, ves zaslužek zaigrá, pa še dolg naredí. Živina sama naj bolj čuti, da nima več svojega starega, dobrega gospodarja. Zakaj Joško jih gostokrat pusti pred pivnico pri prasnem koritu stati, med tem ko on s prijatelji strastno kvarte meče pri mizi. Da bi bil očetu konj cepnil, tega skorej ni bilo slišati; sin pa ima vsak čas kterege, ki je srel za konjača. Nekdaj jo je zavozaril Joško s šesterimi v Terst; nazaj domú jo pa peš pribenda. V neki pivnici igral je tako dolgo, da je do zadnjega solda vse zaigral, in ne le to, ampak tudi še voz in konje je pognal. V sadregi, kaj mu je storiti, pride mu na misel, da je njegov boter in naj večji prijatelj na sveti v Terstu. Poiše toraj Pavljača in če tudi z bridkim srcem, mu vendar svojo spečenino odkrije, in ga prosi, da naj mu toliko denarja posodi, da bo mogel vsaj domú priti, ne da bi mu bilo treba beračiti. Se vé, da Pavljač se ne brani mu denarjev posoditi; ali preden mu jih dá, mu mora Joško obljubiti, da se ne bo nikoli več dotaknil nesrečnih kvart, in da se bo vsake priložnosti k igri skerbno varoval.

Še preden Joško domú pride, zvé žalostno novico, da so mu mati na smertni postelji. Se vé, da imenovana žalostna novica ji ni k zdravju pripomogla, temuč prav vzrok ji je prezgodnje smerti.

Jera čuti, da se ji poslednja ura bliža, pokliče pred-se sina in mu blízo tako-le govóri: Ljubi sin! glej poslednja ura se mi približuje. Kmaló pojdem za očetom — v dolgo in neskončno večnost. Stopiti moram pred Sodnika, čigar sodbe so pravične, pred katerim celó pravični trepečejo; je pa nekaj, ki me še veže na ta svet. In to si ti, moj Jože! Ti si, nad katerim sem toliko veselja imela svoje dni, ko si se še otrok igral v mojem naročji. Ti si tisti Jožek, ki si me še otrok tako rad poslušal, da noben otrok svoje matere lepše vbogati ne more. Oh, ljubi Jože! ti si tisti, nad katerim sva si s očetom obetala srečno prihodnost. O, da bi se ne bila motila nad teboj! Pa naj bo pozabljeno — pozabljeno; da bi le tudi Bog moje grehe pozabil, posebno, ker sem tebi preveč pregledovala. Ljubi sin, rada umerjem, ko bi vedela, da je moja smert v tvojo srečo; ali ko bi vedela, da bi bila tebi v nesrečo, o tedaj mi ljubi in dobri Bog še pomnoži britkostne dni na zemlji! Nekaj je, česar te prosim. Ali ne, da mi boš obljubil in tudi storil? V imenu križanega Jezusa, čigar podobo vidiš v slabi roki svoje umirajoče matere, te prosim, ljubi Jože, obljubi mi, česar te prosim! — „Mati, se vé, da vas bom vbogal, kar želite, in tudi storil bom; le povejte.“ — „Da boš opustil igro, ktera je tvojemu očetu, tebi in meni tolike nesreče nakopala, — ali ne, da jo boš opustil?“ — „Ljuba mati, nikar ne skerbite za to, opustil jo bom prav resnično; Bog mi k temu pomaga!“ Mati sliši Jožetove poslednje besede, „k temu mi Bog pomaga!“ — in je vsa iz sebe. Če tudi poprej se ni mogla že več po konci deržati, zravna se zdaj v postelji po konci in séde. Lice ji radosti zarudi in čuti se terdno, da že več časa ne tako. „O Jože, zdaj pa rada umerjem, da si mi le to obljubil. O, nikar toraj ne pozabi tega, kar si mi obljubil.“

Ne sedí dolgo tako, kmalo že spet čuti svoje prejšnje slabosti, in reče Jožetu: „O kako mi je slabo. Jožef, idi in prinesi mi malo tiste juhe.“ Jože gre, ali, ko prinese pijačo, so materi že oči steklenele, žilica poredkoma bíje. Jože vpraša: „Mati, ali je vam seló slabo?“ Ne more mu dati odgovora. Oblíje jo mersel mertvaški pot, bila je umerla.

(Konec sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopis.

Spominica

na sreberno mašo (19. t. m.) prečast.

O. Andreja Mih. Keržiča,

iz reda serafiskega, mnogozaslužnega velikeoletnega duhovnega pastirja v posilni delavnišnici itd.

Blagor onim, kateri v hiši
Služijo Gospodovi,
Njega, ki je Kralj naj viši,
Hvalijo vse žive dni!
Kdo njih srečo nam popiše,
Ker Gospod jih je pozval,
V svoje vsel jih je svetišče,
Jih krog svoje mise abral.

Mašnika zaveze nove
Lepša nadnebeška čast:
Cerkev Dar nad vse darove
Daje mašniku v oblast;
Jagnje Božje on poklada
V svetem bramu na oltar, —
Mertvim sprava, živim nada,
Sam Gospoda vredni dar.

Pot življenja in resnice
Kaže drugim, jih uči
Spolnovati vse pravice,
Kakor Kristus nam veli,
Zdravi rane duš skeleče,
Jim odpira živi vir,
Ki je slast nebeške sreče,
Daje srcem sladki mir. —

Vi, nam Pater prečastiti!
Nad ves blagor ste svetá
Srečo vedeli ceniti,
Ki jo Večni svojim dá;
Ozko pot zvestó hoditi
Hrepenelo je srcé,
V serafinskem redu biti
Vaše bile so želje.

Milost Božja je zvolila
Vas za tihi samostan,
Kelih, habit Vam zročila,
Da ste vredni frančiškan;
Slavo že sreberne maše
Dane obhajate, gospod,
Sprejmite čestitke naše
Za prelépi, častni god!

Bratov svojih kras in dika,
Mašnikov izbrani cvét;
Blaga revnih duš omika
Bili pet in dvajset lét.
Da Bogú bi pridobili,
In otevali dušic,
Ste molili, se trudili;
Mnogo našli mu ovčic.

Zdaj še dolgo lét število
Vsako Vam želi srcé,
Blagor, srečo prav obilo
Usta naše govoré.
In vošilom se družijo
K Bogu prošnje dane za Vas,

Zlate maše Vam želijo
Doživeti srečni čas.

O da še obdelovali
Dolgo Božji vinograd;
Seme, ki ste ga sejali,
Naj rodi stoteri sad.
Ko pa dan življenja vgasne,
S blapci svestimi Bog daj
Za vse britke trude čase
Vam neskončno lepi raj!

— a.

Iz Ljubljane. (Vincencijevo društvo in zavetišče.)
Hvala Bogú, da se je to društvo v Ljubljani ustanovilo. Res, da nikakor ne more vsem v resnici potrebnim rezežem popolnoma zadostovati, vendar pa mnogim in tudi izdatno pomaga. Naj bolj so sedaj društvu pri srcu ubogi, zapuščeni otroci. Za le-té bi rado poskerbelo, da bi se pošteno odgojevali, dovoljno podučevali in obvarovali dušne in telesne nemarnosti, srovosti in divjosti. Dolgo že goji društvo željo, iskreno željo, da bi za ubogo, zanemarjeno, pa vendar Jezusu tako ljubo mladino moglo sozidati lastno hišo — „zavetišče“. Bog predobrotljivi je pač društvu naklonil nekoliko blagih serc, nekoliko kerščanske, to je darežljive ljubezni gorečih oséb, ktere so že nekaj denarja v ta namen darovale — minuli teden smo dobili obligacijo za 100 gl., dobrotni roki Bog poverni! Obljubili so tudi v dober prospéh moliti k Njemu, v čigar roki so človeške serca. Upajmo, da bo Bog delu podelil svoj blagoslov! Da bi se pa dobra misel, kar hitro mogoče dognala, zbrali so se 13. vinotoka udje obeh konferenc. Po priserčnem nagovoru preč. gosp. dr. Gogala, predsednika konferencije sv. Nikolaja, se je volil odbor 7 udov, kateri naj poskerbi za pripraven prostor in naj prosí pri dobroserčnih ljudéh, da se dobé potrebni pripomočki. Odborniki so gg.: Gogala, Rozman, Lašan, Kromberger, Černy, Pirnat, Lahajner. Bog daj veliko dobrotnikov, da bi se delo moglo kmalo pričeti in hitro izveršiti! Sedaj se pač s brano, obleko in podukom oskerbuje nad 40 dečkov pod vodstvom plemenitega g. Lašana; toda, dokler se dečki ne morejo v lastni hiši popolnoma nadzorovati, skerb za njihovo odgojo komaj na polovico tekne, ne more se redno napredovati. Tako število dečkov in družih podpiranih ubožcev pa tudi mnogo potrebuje, posebno sedaj po zimi. Zato prosí odbor prav priserčno, v imenu Božjem, da bi dobrotniki za te dečke in uboge kaj pošiljali hoteli, bodi si za kurjavo, ali za kuho ali pa kake nerabne, če tudi že obnošene obleke, ali v denarju. Darove rada sprejemata oba preč. gospoda predsednika konferencij sv. Nikolaja in sv. Jakopa, dr. Gogala in dr. Jarc. Za vse bo odbor z dečki vred serčno hvaležen, Bog bo pa stoterno povračal.
Društvo sv. Vincencija.

Iz Ljubljane. („Gartenlaube“ in druge zagrizenosti, pa „katoliška edinost“.) Večkrat se tu in tam čita, kako kužljiva, zapeljiva in strupeno-zagrizena zoper katoliško Cerkev je „Gartenlaube“. Le-té nam je po naključji te dni en zvezek v roke prišel in po kratkem pregledu smo se prepričali, kako res je, kar se zoper ta škodljivi „Familienblatt“ piše, ter kako potrebno je svariti in še svariti katoliške družine, da naj nikoli in nikakor ne dopustijo tacega branja v hišo in v svojo družino!

Nimamo časa in tudi vredno ni obširno pisati o takih kužljivih knjižurah in listih, s kakoršnimi je zlasti nemški svet kakor s povodno zaplavljen. Le eno bodi ob kratkem omenjeno. Vsak, kdor ravno s lažmi ni oslepljen, lahko vé, da podložniki rimske vlade pod papežem so bili naj srečnejši na zemlji; davki so bili čisto neznatni; vojakov skoraj nič, ker so sv. Ose Švicarje

imeli v službi; o hudobijah, morijah, tatvinah, ropih ni bilo še sence tega, kar se zdaj dan na dan groznega godi; samomori so bili neslišana reč; za ubožne je bilo toliko bogato založenih naprav, da nikoli ni nobeden hude lakote terpel; za naj revniši hčere so bile dote v lastnih zalogah odmenjene, da jih ubožnost ni zadrževala v zakonski ali drugi stan po poklicu in volji stopiti — v tem ko zdaj niso redki primérleji, da ljudje po ulicah lakote padajo in umirajo itd. — Pri vsem tem in takem se „Gartenlaube“ v nekem izmišljenem spisu o bivši papeževi vladi ne sramuje in ne ustraši krehati, „da tudi naj živši fantazija si je komaj zmožna pred oči staviti, kako nepopisljivo revna je bila papeževa vlada, da za rimske zadeve se danes nahajajo primére le samo še na Turškem“. Kaj vse dalje žveka, si lahko vsak misli po takem nesramnem reku. Tako so o svojem času nekteri nevošljivi in škodoželjni Angleži čekali o rimski vladi, ko so kakor krivoverci želeli s poginom papeževe vlade ob enem pogin katoliške Cerkve, kar so pa ravno tako malo dosegli, kakor malo bodo frimasoni razdajali stol sv. Petra s svojimi „Gartenlaubami“ in drugimi pomočki škripajočih peklenških vrat. Katoličani pa, katerim je mar za njih otroke, sploh za njih družine, naj se dajo posvariti in podučiti ter naj si ne naročujejo takega strupa, in ker je dolžnost tudi slabih priložnost ter nevarnih ljudi se varovati, naj nikar ne hodijo dušne hrane iskat v take prodajališa, ktere take zapeljive reči razstavljajo, ponujajo, naročujejo za občinstvo. Kako se bojé ljudje reči, s kterimi se kuga zanaša, razširja: ali je pa mar dušna kuga manj nevarna kot telesna? Tedaj: Kuge ne v hišo! to bodi glasilo zastran pobujšljivega branja sploh. Katoličani, bodite edini! Pod luteranskim Prusom so katoličani z edinostjo to dosegli, da tudi sam Bizmark bode prežal po njih glasovih, ker bodo v deželnem zboru večino odločevali. Tedaj edinost tudi v vsem, kar tiče dušno hrano! Nobeden raj ne naročuje nič zoperkatoliškega, ne bukev, ne časnika... Zakaj izdajalec je sam nad seboj, nad svojo družino, nad svojo vero in Cerkvijo, kdor take reči razširja, kupuje, v hišo dopuša. Edinost, edinost, in še edinost za vse dobro, in zoper vse hudo in kužljivo!

Pri Mariji Karmeljski na Češnjicah (Zgodovinski vzrok podobe Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca v Mavčah. *) Sv. Jožef sprosi kronanje podob božjega Deteta in deviške svoje neveste.) V povelicanje presv. Jezusovega Serca, v slavo Marije in sv. Jožefa naj k vnetemu popisu o kronanji podobe N. lj. G. presv. S. v Mavčah (glej „Dan.“ št. 38) pridenem še nekatere čertice; posebno še, kakor sem naprošen, da se s tim spolni obljuba, ki je bila storjena, obljuba namreč, ako se kronanje res izvrši, da se boče po „Danici“ za to sv. Jožefu očitno hvala dati. Podoba N. lj. G. je napravljena leta 1875 v zahvalo, da je ljubi Bog na prošnjo Marije in njenega deviškega ženina sv. Jožefa tako čudovito obvaroval Mavško farno cerkev in duhovnišnico groznega požara, ki je konec aprila leta 1875 upepelil 22 hiš in mnogo drugih poslopij. Pri cerkvi, ki stoji sredi farne vasi z duhovnišnico skupaj tako, da se kakor pri kakem klostru iz ene duhovskih sob naravnost v žagrad stopi, se je vnela streha; tudi na duhovniški strehi se pokaže ogenj na dveh straneh, in enako v cerkvenem stolpu pri zvonovih. Človeške pomoči ni pri rokah, ker sleherni ima pri svojem poslopiju dovelj posla. V ti zadregi

*) Ljudje tu le pravijo: Mavče, v Mavčah, mavški, Mavčanje; in ne Mavčiče, mavčičiški, Mavčičanje itd. Mavčiče, mavčičiški se v gorici nikdar ne sliši, je menda iz nemške prestave: Mautschitsch, na slovensko posiljeno. Pia.

čas. gosp. duhovni oče pred sliko N. lj. G. presv. S. zakličejo: „O preluba Gospa presv. Jezusovega Serca, usmili se, — pomagaj! O sv. Jožef, varuj nas!“ Obljubijo še po „Zg. Danici“ naznaniti, ako se v tako strahoviti nevarnosti obvarujeta vsaj še cerkev in farovž (ko je vse drugo že v ognju). In glej, res! kakor od Boga poslana prihitita še o pravem času dva možaka; za njima kmalo še drugi — in cerkev s farovžem je oteta. (Glej serčno zahvalo za to čudovito osetbo v „Zg. Danici“ št. 19. in 20. l. 1875 v dopisu iz Mavčič.) Mnogoteri pa so želeli, naj se v hvaležni spomin te čudovite osetbe napravi kip N. lj. G. presv. Serca, kar se je tudi zgodilo. Marijna podoba je stala od 1875 do 1879 na steni farne cerkve; farmani pa so jo vedno želeli imeti v tronu kacega oltarja. Naposled izporoči neka oseba 500 gl. z željo, naj se napravi Marijin oltar in v njega tron naj se postavi podoba N. lj. G. presv. Serca. — Duhovni g. oče si mislijo: če pa je že temu tako, naj se še malo dodá in napravila se bota enakolično oba stranska oltarja, potem se bo z vikšim dovoljenjem po odstranjenji poprešnje glavne podobe stranskega oltarja na ženski plati postavila v njega tron N. lj. G. presv. S. Farmani so se tega sklepa jako razveselili, ter hité s darovi, da se omenjeni sklep popred izvrši. Blagoslov Božji pri tako blagem namenu je tako obilen, da se s stranskima oltarjema vred omisli tudi nova prižoica, lep nov kelih, nova monštranica, 12 novih lepo posrebernenih svečnikov, drugemu kelihu pa nova kupa naredi.

Zdaj pa prične ob enem vedno bolj na dan prihajati vroča želja, naj bi se Marijina podoba, kadar se bode preseljevala v tron novega oltarja, tudi slovesno kronala. Poprosijo gosp. fajmoštra; ali oni prošnjo naravnost odrekó, češ, da pri tolikih drugih napravah je zdaj to nemogoče, farmanov pa po toliki darežljivosti zopet nadlegovati nočejo in ne smejo. Kratko in malo tedaj prošnjo popolnoma odbijejo. Ali ljubezen je iznajdljiva; v čemur nas gosp. fajmošter niso uslišali, usliši nas morebiti sv. Jožef, misli se, pričnó v ta namen nekatere dobre serca 9dnevnic na čast sv. Jožefu in priporočajo se ob enem Piju IX. Kakor pa se je želelo resnično kronanje Marijine podobe doseči, se je vendar pri prošnjah vselej pristavljalo, naj se vse zgodi tako, kakor je naj bolj v Božjo čast in v slavo Marijno.... Ker ni nobenega znamoja uslišanja, pričnejo se devetdnevnic v enem dnevu opravljati, to je, kar bi se bilo imelo v devetih dneh zmoliti, opravilo se je v enem dnevu. Stori se tudi obljuba uslišanje v čast sv. Jožefa po „Zg. Danici“ razglasiti. Pričeli so se tudi odpuški in sad molitev darovati za duše v vicah, naj bi še one pred Božjim sedežem za kronanje N. lj. Gospé prosile... Neutegoma se zasliši veseli glas: pojdite še enkrat prosit gosp. očeta, ter povejte, da denar za kroni je oskerbljen. Z novo prošnjo vred izroči se gosp. očetu 100 gl. za kroni. Zdaj gospod menijo, da se kronanje ovirati več ne smé. Sporočé toraj vso to stvar farmanom s pristavkom, ako kdo še kaj darovati hoče, da se kroni tolikanj lepši napravite, mu je prosto. K Marijni kroni kaj pridjati, si skoraj slehern želí, in kmalo je zopet 100 gl. k poprešnjim priloženih. Kroni bili ste na Goričanih po milostlj. knezoškofu blagoslovljeni. Kronanje bilo je že popisano. Omenim le, da zlasti izmed deklét hotle so skoraj vse od naj manjših do naj starejših ovenčane Marijnega kronanja se vdeležiti — bilo je vsih ovenčanih okoli 150. Kajti 102 venca oddala sta se le v farovžu, kjer jih je neka gospa ali gospodičina, nalaš najeta, izdelovala, druge so si vence same oskerbele. Enako je bila tu tudi živilja najeta, ki je deklicam za to slovesnost priravnavala obleko, ter so bile vse enakolično oblečene, tako une z belo, kakor une z višnjevo in rdečkasto obleko. Obleka bila je vsa lepo gladko na-

pravljena brez vsih obrokov, žnor in enacega. Belo oblečene s lilijami v roki so tudi v vencu na glavi imele lilije, rudečkasto napravljene s vertnicami v roki, pa tudi v vencu vertnice, one s višnjevo obleko pa vijolice v rokah, kakor tudi v vencu na glavi, predstavljaše s tim tri čednosti, ki so se nad Marijo posebno lepo lesketale, namreč čistost, ponižnost in gorečo ljubezen. Tudi popoldne so dekleta enako oblečene in ovenčane snidle se pri popoldanskem cerkvenem opravilu. Lepo je bilo viditi tu celo tropo belo, zraven višnjevo in zopet naprej pa rudeče oblečenih deklét, druge pa zopet v svoji praznični (navadni) obleki, vse pa ovenčane. Vse je bilo res prav posebuo veselo in radostno; kaj pa bi tudi ne, ker se je veršila nebeški Kraljici, preljubi Materi Mariji na čast tako redka in tako lepa slovesnost. Kako veličastna je morala biti res le procesija s kronano Marijno podobo, ker fara šteje 4 vasi, vsaka vas pa ima svojo cerkvico in svoje bandero. Tedaj bile so v procesiji že te štiri bandera. V naglici so se napravile še štiri nove zastave, namreč rumena sv. Jožefa, bela sv. Alojzija in rudeča srec Jezusa in Marije, tako je s malima cerkvenima bandercema bilo vsih skupaj 10. Izmed gospodov duhovnov pa so bili štirje v pluvijalih, vmes dva čast. gosp. prečta s mitrama na glavi in duhovsko pastirskima palicama v rokah; štirje drugi gospodje pa v dalmatikah; drugi v koretelnih. Jaz moral sem se cerkveno-slavnostnega sprevoda le v duhu vdeležiti, kajti kakor sem tudi hitel, mi vendar zaradi velike daljave ni bilo moč o pravem času priti. Pri obedu so se vsi govorili slovesnosti primérno in res ginljivo veršili na čast Marije kronane. Veličastno je bilo tudi prepevanje lore-tanskih litaniij pri popoldanski službi Božji, ktere se je toliko gg. duhovnov vdeležilo.

(Konec sledi.)

Sv. Martin.

Serce naše se vzdiguje
Gor do trona Božjega,
In svetnika občuduje
Iz stanú vojaškega:
Sveti Martin god obhaja
Tam med trumo angeljsko,
Svojo roko nam podaja
In nas vabi za seboj.

Stan vojaški prenevarni
Mladi Martin zapusti;
Serce mu v ljubezni žarni
Le za Jezusa gori.
Seme svete vere seje
Po goščavi grešnih zmót,
Da preseže nemške meje,
Pride med slovenski ród.

Kinčala ga je nedolžnost
Vse njegove žive dni;
Ga povzdignila pobožnost
Je do škofovske časti.
Svoje roke je odpiral
Revežem premilostno;
Zato lahko je umiral,
In preselil se v nebo.

Je pa vera, v serce vs'jana,
V temni noči svetla luč;
Dobra dela pa kristjana
So nebeški slati ključ.

Smertna ura bo vesela,
Če nedolžnost var'jemo;
Naša duša bode pela
V raju pešem angeljsko.

Ko bo vojska se začela,
Ko stemni se nam okó,
Ko bo duša slovo vzela
In zapuškala zemljó:
Daj nam dobro boj dostati,
Sveti Martin, naš patron!
Blagovoli vse peljati
Pred nebeški božji tron.

S. Gaberc.

Cvet in sad sveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Mnogokrat me je že Marija uslišala, zatoraj sem se tudi zdaj v neki zelo hudi zadregi z vsim upanjem k Nji zatekel in jo serčno prosil, naj mi tudi zdaj pomaga, ter tudi obljubil uslišano prošnjo v njeno večo čast po „Zg. Danici“ naznaniti. In glej! kar bi nobeden ne bil pričakoval, bil sem tako čudovito iz teh hudih zadreg in velikih skerbi rešen, da se ne morem zadosti Bogu in Naši ljubi Gospej presv. Serca zahvaliti za to veliko mi skazano milost.

Z Gorenjskega, 20. vinotoka 1879.

J. K.

Št. 2. Mati, ki je bila hudo zbolela, je bila od hčere pred nekoliko časom v molitev bratovsko priporočena, in je kmalo potem ozdravela. Večna čast zato Bogu in hvala N. lj. Gospej!

Z Goriškega.

M. St.

Št. 3. Preserčna zahvala presv. Serca Jezusovemu in Naši ljubi Gospej presv. Serca za pridobljeno zdravje in uslišanje v mnogih prošnjah.

Iz Štajarskega, 17. vinotoka 1879.

Fr. V.

Prošnje.

Duhoven se priporoča v bratovske molitve za uslišanje mnogih v zadevi veliko duš. — Dušni pastir, ki zaradi notranje bolezni že več mesecev maševati ne more, bodi goreče v molitev priporočen. — Neka oseba v posebni potrebi.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec vinotok in listopad 1879.

I. Glavni namen: Zmaga katoliške vere nad posvetnjaštvom.

II. Posebni nameni:

27. vinotoka. Sv. Sabina. Priporoč.: Obvarovanje čistosti. Sprava sovražnikov. Katoliški vojaki.

28. Ss. ap. Simon in Juda. Priporoč.: Razširjanje sv. vere, zlasti v brezvérske kroge. Obvarovanje kužljivih bolezni pri ljudéh in živini. Opuščenje kletvinje.

29. Sv. Narcis, škof Jeruzalemski, † l. 212. Pripor.: Vredno obhajanje 25letnice neomadež. Spočetja. Odvernjenje nekega pohujšanja. Naši rojaki po Ameriki in drugod na tujem.

30. Sv. Serapion. Priporoč.: Spreobrnjenje brezvercev v naši deželi. Neki bolnik za spravo s Bogom. Nedolžni otročiči.

31. Sv. Volbnik. Priporoč.: Več duhovnij in sosesk. Mladenči, da se obvarujejo pohujšanja. Šolska

mladina, da se obvaruje zapeljivih nauk in knjižur. Novorojenci za sv. kerst. Duše v vicah.

1. listopada. Vsi Svetniki. Priporoč.: Vsi verniki za bogoljubno življenje. Vsi neverniki, krivoverci itd. za spreobrnjenje. Vse uboge duše v vicah.

2. Dve in dvajseta nedelja po Bink. Evang.: Jezus zoper Herodijane. (Mat. 22.) Spomin vernih duš v vicah. Priporoč.: Ta dan umirajoči in vse duše v vicah. Obvarovanje tudi pred odpustljivimi grehi. Spreobrnjenje grešnikov.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Času primérni večerni govori v katoliški družbi, za moške družnike in goste, se zopet pričnó in bodo vsako sredo ob 7. Začetek je 5. listopada (nov.). Verstilo se bo več gospodov ter tudi tvarine se menjale. Želeti je, da bi se vdeleževalo veliko gospodov, ker tvarine bodo gotovo mišne in podučne.

Pervo tombolo napravi katoliška družba svojim udom v nedeljo, 26. t. m. Začetek je o 1/2 6 zvečer.

Misijonar J. Gatt, Tirolec, se v kratkem podá v Sveto deželo v svoj novi misijon, ki ga ustanovlja v slavnem obmorskem mestu Gazi. Tudi „Danica“ ima prelepo sliko „Marije angeljske“ in nekaj darov za njegov misijon, in ker te dni pride g. misijonar v Ljubljano, ako bi imel kdo še kaj za ta misijon odmenjenega, je zdaj prilika mu oddati. V Gazi je zlasti več razkolnih dobrovoljnih grekov, ter je upanje, da delo ne bo brez sadú. Bog daj svoj blagoslov.

Z Dobrove. † Jera Suhadolec, roj. Poklukar (sestra g. dr. Jož. Poklukarja, poslanca itd.), gostilničarica iz znane poštene hiše pod cerkvijo, je 19. t. m., stara 47 lét, po delgi hudi bolezni, previdena s ss. sakramenti za umirajoče, v Gospodu zaspala. Soprog, brat in sorodovinci jo priporočajo v molitev in blag spomin.

Iz Maribora. (Zahvala.) Prečastitim gg. duhovnim sobratom, kateri so mi ob priliki imenovanja konzist. svetovalca čestitaje poslali, se — ker ne morem vsakemu odpisati — javnim potom prelepo zahvaljujem.

J. Žuža,

konzist. tajnik lavantinski.

V goriškem centralnem semenišu biva samo 33 bogoslovcev iz štirih škofij (goriške, teržaške, poreške in kerške), dasiravno imajo imenovane škofije vstanov za 100 bogoslovcev. (Messis multa, sed operarii pauci!)

Dober nauk za brezverske liberaluhe. Ni dolgo tega, kar se je pripravljala v Milanu neka civilna poroka. Krasno opravljene kočije so čakale z bogato nališpanimi svati, da bi spremljale novo zaročena k slovesnosti. Ženin je bil neki Amilkar S., 25 lét star, nevesta pa Katarina P., 22 lét stara. — „Čuj, Amilkar“, pravi čez nekaj časa nevesta, „za najin civilni zakon je odločena deseta ura; zdaj je pa še komaj devet. Pojdimo popred v farao cerkev, da obhajamo ondi popred cerkveni zakon.“ — „Nikakor ne“, odverne on, „zame ima le civilni zakon veljavo, in samo tega se bom držal, v cerkev pa ne grem.“ In kaj se zgodi? Hipoma steče nevesta, si sname beli venec, sleče poročno obleko, rekoč: Ker se Amilkar noče vdati moji želji, da bi se dal cerkveno poročiti, hočem rajše vse svoje žive dni ostati neumožena. — In tako se je tudi zgodilo; kočije so se izpregle, svatje se z dolgimi nosovi vernili domú, in

vradnik, ki je imel nalogo poroko terditi in doveršiti, še vedno čaka napovedanih ženinov.

Poslednje novice. V državnem zboru so se dozdej po večem godile volitve raznih odborov, pri čimur je desnica zmagovala in kaže se, da z Božjo pomočjo boče v prihodnje delo bolj koristno in rodovitno. — Turčija je že spet spremenila kos ministerstva, in misli se, da to bo Turčiji stan le še bolj obtežilo. Veliki vezir je Saíd-baša. — Črnogorski poročnik je Turku naznanil, da 15 tisuč Črnogorcev je pripravljenih na pot vzeti si s silo Plavo in druge okrajine, ako se jim v 10 dnéh tako ne izroči. — Na Francoskem je toliko veči nepokoj in hrup v notranjem, kolikor več brezvrcev k vladnemu kermilu, in kolikor več pregnanih rogoviležev iz pregnanstva prihaja. — Iz Madrida poročajo o novih strašnih povodnjih: 2000 hiš je razdanih, 500 ljudi konec storilo. Škode čez 30 milijonov. V okrajini Murcia so našli 570 utonjenih; bojé se, da boče čez 1000 nesrečnih.

Zahvala. Ker ne morem vsakemu posameznemu prijatelju posebej priserčne zahvale naznanjati za prelepe k 18. vinotoku mi naznanjene občutke in vošila; torej prosim, naj smem skupno vsem izreči odkritoserčno in živo zahvalo, kakor tudi prošnjo, naj dobrotljivi Bog vse velikodušne želje sto- in tisučkrat spolni preblagim čestitavcem samim.

Vrednik.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Prestavljena sta čč. gg. kaplana: Gregor Hrastel v Ulimije in Jožef Kotnik v Laporje.

Dobrotni darovi.

Za Vremske pogorelce na Notranjskem: Neimenovan dobitnik po g. A. M. 2 gl. — Neimenovana oseba 1 gl. — Iz Polhovega gradca 8 gl. — Pn. g. kan. dr. A. Čebašek 3 gl. — G. T. Pirnat 1 gl. — Pp. g. dr. A. Jarc 3 gl. — Pn. g. kan. Fr. Kr. 2 gl. — Č. g. Ant. Kukelj 1 gl. — Iz sp. Bernika 1 gl. — Z Vač 3 gl.

Za pogorelce na Blatu v Žaliniški fari: G. T. Pintar 1 gl. — Č. g. Ant. Kukelj 1 gl. — Iz sp. Bernika 1 gld. — Z Vač 3 gld.

Za pogorelce na Igu: Iz Polhovega gradca 11 gl. — Z Vač 10 gl.

Za pogorelce na Verhniki: Iz Polhovega gradca 10 gld. — Z Vač 2 gld.

Za pogorelce v Terzinu: Z Vač 2 gl.

Za pogorelce v Sarajevu: Z Vač 5 gl.

Za cerkev v bohinski Bistrici: Pn. g. prof. A. Zamjic 5 gl.

Za katol. pogorelo cerkev v Sarajevu v Bosni: Po č. g. Bl. Gerču iz Čepovana: Štef. Grosar 50 kr.; And. Kafol 20 kr.; Janez Pogornik 20 kr.; več drugih 5 gl. 10 kr.

Za afrikanski misijon: Č. g. B. Bartol 2 gl.

Za ameriški misijon: G. B. Bartol 2 gl.

Za družbo sv. Bonifacija: Č. g. B. Bartol 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. B. na vpraš. zastr. Congr. S. Cr.: Dobivam vravno, nazaj pošiljam po navadnem poštnem potu kakor druge pisma; kako drugi, ne vém.